

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Του ANDRE DE LORDE

„ΜΠΕΡΕΓΚΙΣ!..”

“Εν’ αυτοκίνητο πολυτελείας με οικόσημα στάθηκε στη διασταύρωση της οδού ντε Λά Παί και των μεγάλων μπουλβάρτων. Συγχρόνως ένα ταξί πήγε και στάθηκε απέναντί του. Το πρώτο ήταν της αυτού εξοχότητος του στρατηγού Γρηγοριέφ” στο δεύτερο επέβαιναν οι δυο μυστικοί πράκτορες που η διεύθυνση της αστυνομίας είχε όρισει για να επαγρυπνούν στην ασφάλεια του πρίγκηπος. Αυτή η πρόβλεψη ήταν αναγκαία γιατί ο πρίγκηψ είχε παίξει ένα αιματηρό ρόλο στις τελευταίες ταραχές της Μόσχας. Η σκληρότητος του είχε προκαλέσει στη Ρωσία μια τέτοια αγανάκτηση ώστε ο Τσάρος τον ανάγκασε να υποβάλει την παραίτησή του από το κυβερνείο που διοικούσε.

Ζούσε από τότε στο Παρίσι όπου ξώδεσε σε κάθε λογής άσχετες τ’ ανεξάντλητα εισοδήματά του, χωρίς ν’ άνησυχή καθόλου για την καταδίκη του εις θάνατο από τη Μυστική Έπιτροπή των τρομοκρατών, καταδίκη που την είχε πληροφορηθεί μυστηριωδώς.

“Εκείνη την ημέρα περίμενε στο βάθος του αυτοκινήτου του την ώρα που θα σχόλαζε μια μοδιστρούλα, στην οποία από χτές είχε δώσει ραντεβού. Την είχε γνωρίσει πρό δεκαπέντε ημερών. Φαινόταν πολύ μικρούλα, άν και είχε άρχισει να σχηματίζεται πρόωρα. Αφού την παρακολούθησε κάμποσο καιρό, άποφάσισε να την πλησιάσει βλέποντάς την να στέκεται έξω από ένα κομμματοπωλείο. Θαμπωμένη από τις ύποσχέσεις του στρατηγού, δειλασμένη από ένα πρώτο δώρο που της έκανε, τον άφησε να τη συνοδεύσει. “Εκείνος έμαθε πως την έλεγαν Ζερμαίν, πως σχολούσε κάθε βράδι στις έφτα από το μοδιστραδικό της και ότι δεν είχε μπλεχτεί ακόμα σε καμιά έρωτοδουλειά. “Υστερ” από πολλά ο στρατηγός είχε κατορθώσει να την πείση να πάνε να γευματίσουνε μαζί σήμερα.

Είταν πιά η ώρα έφτα και είκοσι και ο πρίγκηψ Γρηγοριέφ είχε άρχισει ν’ άνυπομονή, όταν αντίκρισε στον καθρέφτη του αυτοκινήτου του ένα χαριτωμένο μπουτράκι που γελούσε. “Ανοιξε άμέσως την πόρτα και η Ζερμαίν χώθηκε μέσα.

Το αυτοκίνητο ξεκίνησε άργα προς το δάσος, ακολουθούμενο πάντοτε από τους δύο αστυνομικούς.

Η Ζερμαίν διασκεδάζε τον πρίγκηπα με την φλυαρία της. Του διηγείτο τις περιπέτειες της ημέρας της κ’ έδειχνε μια χαρά παιδικασία για τον πλούτο που την περιστοιχίζε. Ο Γρηγοριέφ ήταν ένας άντρας καμιά εξημεταριά χρονών με κοντές γκριζές φαβορίτες. Οι δυνάτες πλάτες του και τα λεπτά του χέρια τον παρουσίαζαν συγχρόνως ντελικάτο και κτηνώδη. Τα μάτια που είχαν ένα χρώμα γκριζό, πολύ

ώχρο, φαινότουσαν γλυκά μά η τεράστιαμασέλα του έδινε στο κάτω μέρος του προσώπου του μια έκφραση ζωώδη.

Ευχαριστιόταν ερεθίζοντας την ευθυμία της μικρής συντρόφισσάς του με τις διασκεδάσεις που της έταζε : θα έτρωγαν πρώτα στο ‘Αρμενονβίγ, θα πήγαιναν κατόπιν στο θέατρον και ύστερα θα έπαιρναν το σουπέ τους στη Μονμάρτη.

Καθώς περνούσαν από τα μεγάλα καταστήματα «Πρεντάν», η Ζερμαίν εξέφρασε την επιθυμία ν’ αγοράσει γάντια.

Ο πρίγκηψ διάταξε και το αυτοκίνητο στάθηκε μπρός στα καταστήματα, όπου η Ζερμαίν, σαν παιδί, άγόρασε πολλά ζευγάρια γάντια κάθε μεγέθους και κάθε είδους. “Επειτα ξεκίνησαν πάλι για το δάσος.

Στο φαί, ο Γρηγοριέφ ήπιε λίγο, παρά τη συνήθειά του. “Ολοι όσοι τον έπλησίαζαν είχαν συνειδημένοι στο υπερβολικό πιότη του. Ούτε τα γκαρσόνια των κέντρων που σύχναζε, ούτε οι φίλοι του, ούτε οι φιλενάδες του ξαφνιαζόντουσαν όταν τον έβλεπαν να κυλιέται, χωρίς λογική και δύναμη, άνικανος και άποβλακωμένος, στους καναπέδες των ιδιαιτέρων των κέντρων. Μά άπόψε ο Γρηγοριέφ δεν ήθελε να τρομάξει τη νέα του κατάκτηση με το θέαμα της μέθης του.

Έπωσελήθηκε της νηφαλιότητός του για να δώσει στη μικρούλα μια μεγάλη ιδέα για το άτομο του. Της μίλησε για τον Τσάρο και τους μεγάλους δούκας με οικειότητα, της διηγήθηκε ανέκδοτα και τελείωσε υπερηφανεύομενος για το αιματηρό έργο στο οποίο είχε πρωταγωνιστήσει αυτός στη Μόσχα. “Ενόμιζε μάλιστα καλό, για να αύξηση τη γοητεία του, να της διηγηθαι τους άγωνες του κατά των μηδενιστών.

“Η Ζερμαίν τον άκουγε σιωπώντας από φόβο και κάνοντας άθελα πίσω όταν της περιόρασε τις λεπτομέρειες καμιάς ώμότητος.

“Ο Γρηγοριέφ, που αυτό τον διεσκέδαζε, φύλαξε για τα επιδόρπια την ιστορία μιας συνωμοσίας εναντίον του.

— Φαντάσου, της έλεγε, ότι ένα πρωί μου έφεραν ένα επαναστάτη στον όποιο είχαν ανακαλύψει ενοχοποιητικά έγγραφα. Μά είχε και συνενόχους τους όποιους δεν ήθελε με κανένα τρόπο ν’ άποκαλύψει.

— Και συ τον έκανες και μίλησε ; ρώτησε η Ζερμαίν.

— Θα δεις πως ! Κάννιζα ένα θαυμάσιο πορτο. Κάθε φορά που τον ρωτούσα για τους συνενόχους του άκουμπουσα τη φωτιά του πούρου μου στο πρό-

“Άρχισε να λέει για το άτομο του.

